

Títol: "L'ARBRE BLAU"

Autora: MARTA BALDRIS CALMET

Categoria: A

La nit va arribar, i el cel es va començar a enfosquir. Aquell dia per en Jack va ser molt dur, havia hagut de fer vint voltes al pati, només perquè en Miquel li havia dit al "profe" de gimnàstica que l'havia insultat (tot i que era mentida), i com que en Miquel és el preferit del "profe" (perquè va a judo), doncs l'hi ha fet cas i l'ha castigat a fer vint voltes. Però ell no va protestar.

En Jack va tornar a casa per allà a les vuit del vespre.

Acostumava a anar al bosc del poble, després de classe, per relaxar-se i oblidar-se de tots els problemes que li voltaven pel cap, sobretot a veure un arbre que ell s'estimava molt. Sempre anava a la seva soca, s'ajeia, respirava fondo i començava a pensar i pensar. Últimament li voltava pel cap el dia de l'accident dels seus pares, feia uns mesos d'allò, el seu pare havia mort, però la seva mare seguia en coma en el hospital de la ciutat. No sabia el que havia passat, només ho sabia el seu avi, però a ell li havia dit que només havia estat un accident de cotxe. En Jack no se'l creia, era casi impossible que el seu pare hagués tingut un accident anant cap a la feina, quan ell ho feia cada dia. En sabia molt de conduir i per això de vegades corria rallys, a més a més tenia la mania que sempre s'havia de dur el cinturó de seguretat i el Audi que portaven tenia airbag i era molt segur. Impossible!

Va entrar al menjador. Es va trobar al seu avi assegut a la seva butaca, de cara al foc, i fumant silenciosament una pipa. No es van saludar, en Jack i el seu avi no s'havien entès mai. En Fedric Goyn va deixar de ser el mateix quan la seva filla es va casar amb en Juliver Frensky, gairebé no parlava amb ningú, i sempre estava sol. Era viudo, la seva dona havia mort de una malaltia molt dura, des de llavors, només tenia la seva filla.

M'assec i en Fedric em comença a parlar.

- M'han trucat de l'hospital. Diuen que ta mare s'ha despertat, i que et vol veure com més aviat millor- va dir amb un o de veu massa dur.

En Jack va agafar ràpid la jaqueta i se la va posar.

- Gràcies- va dir.

Fedric no va contestar.

En Jack va agafar ràpidament la bicicleta i va començar a pedalejar amb totes les seves forces. La casa estava a 2 quilòmetres de l'hospital. Va arribar al cap de trenta minuts. Va deixar la bicicleta i va anar a recepció.

- Bona nit. La habitació de la Samanta Goyn?- va dir.
- Ho sento molt, s'han acabat les visites. Va dir la recepcionista.
- Què? No pot ser, és molt urgent!- va dir disgustat.

De dins de recepció es va sentir una veu greu i aspre. Era el director de l'hospital.

- Qui és?- va dir.
- Sóc en Jack Frensky Goyn- va dir sense immutar-se.

El director va sortir de recepció. I va agafar el seu bastó tallat a mà.

- Segueix-me- va dir.

En Jack el va seguir sense dir res. Van agafar l'ascensor i van pujar fins a la cinquena planta. En arribar el va conduir a una habitació on bhi havia sa mare. Es va acomiadar del director i li va donar les gràcies. Va entrar i va veure a sa mare desperta, estirada al llit.

Feia molt bona cara, però es notava que estava cansada. En Jack se l'hi va tirar al damunt, plorant amb desesperació. Sa mare també ho va fer. Van estar cinc minuts abraçats sense dir res.

- Jack, rei. És hora de que t'expliqui una cosa- va dir, ara amb un to seriós.
- És sobre l'accident, oi?- va dir en Jack.
- Sí. Mira, el teu pare era científic, oi? Doncs... – va fer una pausa per agafar un mocador per eixugar-se les llàgrimes- Doncs a causa de la despesa de petroli, i de tots els combustibles fòssils, va calcular que al cap de cinc anys ja no hi hauria cap font d'energia per tota la humanitat. El viatge que vam fer a Egipte, te'n recordes?- En Jack va fer que sí amb el cap- Que vam anar a una excavació arqueològica, d'uns amics seus? Doncs bé, allà va descobrir una cosa que el va deixar impressionat, deuria ser la cosa més important de la Terra. Era un pergamí tancat amb una sala closa, i vigilat per molts guàrdies. Es va enfonsar a causa de la tempesta de sorra més gran que hi ha hagut a la Terra, des de llavors ningú o ha anat a explorar aquella zona, perquè s'havia tornat en un gran desert.
- Què era aquesta cosa tan important?- va dir en Jack.
- Doncs era ni més ni menys el mapa d'on trobar el Deu de la Natura, és a dir, el rei dels arbres, animals, en resum, de tota la Terra. Més poderós que el nostre Jesucrist i tot!- va dir.
- I això que hi té a veure amb tot plegat, i si només era una falsa mentida que es van inventar els egipcis?
- No, ja ho crec que no! El pergamí hi duia un signe en forma d'un arbre amb les fulles blaves, doncs el pare va buscar informació de totes les excavacions que havien fet en el món, però es clar, no ho va aconseguir tot, però sí la majoria i en tots els pobles enterrats, hi havia trobat un signe d'un arbre de fulles blaves. Ara cada cop hi ha menys arbres, menys natura, l'estem extingint! El teu pare va descobrir un missatge secret que estava escrit amb tinta de llimona i ell i el seu amic van començar a desxifrar-lo. Van descobrir que aquest arbre té totes les respostes de la vida, però si algú li fes la més mínima rascada, o que li fessin el més mínim mal volent, ho pagarien molt car. Aquest arbre no és un arbre normal i corrent, aquest és l'únic arbre que té sentiments, que pot parlar amb els altres arbres i té poders que la humanitat desconeixem! És el pare de la Natura! Allí posava que seria capaç de formar una explosió que ho mataria tot, tot, menys el que ell s'estima! Era molt perillós, per això va convocar una reunió amb tots els millors científics del món, i va ser el dia en que vam tenir l'accident. Ells van començar a riure i a dir que allò era científicament impossible. El teu pare es va enrabiar molt i va dir que fa uns anys també va ser científicament impossible que la Terra fos rodona, també científicament impossible viatjar a la Lluna, també era científicament impossible que un aparell pogués emetre imatges, doncs perquè allò també hauria de ser impossible? Tots els científics van a callar

i en Tomas Eswen va pensar que si tenia raó la persona que ho descobrí seria eternament rica, per això el va amenaçar,- va fer un breu silenci- o li donava el mapa o el matava. Evidentment el teu pare s'hi va negar, va pensar que seria una broma, però no ho va ser. El teu pare em va donar el mapa a mi, per si de cas. Quan vam sortir de la reunió, vam pujar al cotxe i vam arrencar, però de cop, un cotxe negre ens va començar a perseguir i a molestar, empenyent-nos i desviant-nos del camí. El cotxe del darrera, aprofitant que no hi havia ningú conduint a les quatre de la matinada, va agafar una mena de canó i va intentar-me apuntar, en veure això, el teu pare, em va empenyer per al finestra i als pocs segons de que hagués sortit jo, la bala va fer explotar tot el cotxe. El cotxe negre va marxar molt ràpid, llavors jo vaig trucar una ambulància i em vaig desmaiar. Des de llavors no m'he tornat a despertar.

- Tinc una ràbia immensa per en Tomas Eswen!!!- va dir en Jack cruixint les dents.
- Si fill. NO també- va dir la mare.
- On tens el mapa?- va dir en Jack.
- Aquí!

I el va treure de sota el coixí.

Dos anys més tard...

- Markinson! – va dir en Jack.
- Si?- va contestar una veu llunyana.
- Vine un moment- va repetir en Jack.

En Markinson va venir de seguida.

- Què has descobert?- va dir.
- Ja sé on es troba l'arbre blau! Aquest pergami el va fer un tal Folquest, aquest va ser el home més intel·ligent de la seva època. Aquí diu que es va construir una mena de cosa ovalada i va agafar molt menjar. Va marxar, segons ell, cap a l'esquerra, que si mires un mapa dret, és l'oest. Al cap d'un any , diu que va arribar a una illa, al costat del final d'una terra molt gran. I també diu que l'illa estava completament amagada, que només es podia trobar si anaves cap a l'esquerra i cap avall,. O sigui el sud-oest.
- I com saps quina és?
- Per la terra gran, fa tota la pinta de ser Sud-Amèrica, al final, hi ha la Tierra del Fuego, que al costat hi ha una illa.
- Quina?
- Les Illes Malvines, a Stanley!

Van fer una llista del que necessitarien per l'expedició. Van comprar bitllets d'avió i al cap d'un dia ja van ser al Cabo de Hornos i allí van llogar una barca i van contractar un capità . Al cap de cinc dies, van arribar.

La illa era molt verda i estava molt florida. En Jack i en Markinson van preguntar al capità si hi vivia gent per allà, i ell va contestar, que no, que la gent que si havia acostat no havia tornat mai més.

- Moltes gràcies, capità –va dir en Jack. –Tornarem al migdia per dinar. Ara anem a explorar la zona.
- I si no torneu?- va dir el capità.
- Si a les cinc de la tarda no som aquí, li dono permís per marxar –va dir en Markinson.
- No aneu gaire lluny! –va cridar el capità, però llavors no el van sentir, perquè ja s’havien endinsat al bosc.

En Jack i en Markinson, consultant el mapa, haurien de trobar un “cap de mico” de pedra al mig de la illa, i al costat trobarien l’arbre. Després d’hores de caminar hi van arribar.

- Mira el “cap de mico”!!! –va dir en Markinson emocionat.

Van mirar al costat, però no van dir res. Es van quedar sense paraules. Davant seu hi havia la meravella més gran de tot l’univers, el que feia una eternitat que no estaven buscant... L’arbre blau!

Van restar així alguns minuts. Llavors van sentir una veu.

- Què voleu fills meus?! Perquè veniu?! Per dir-me que els humans ho heu destruït tot? No, ja ho sé que no. Veniu per preguntar-me què podeu fer per salvar la natura, m’equivoco?
- No senyor, no s’equivoca –va dir en Jack molt valent- Hem vingut perquè ens diguis que hem de fer per salvar-ho tot i tornar a començar de nou. Vull dir, que...
- Veig que els hi tens molta ràbia amb els humans que destrueixen la natura –va tallar-lo l’arbre blau- Crec que potser ja és hora que expliqui el meu secret.
- Quin? –va dir en Markinson.
- Sou gent de bona fe, com poca n’hi ha. Sabeu per què les persones que han vingut no han tornat a aparèixer? Doncs entren al món del meu tronc i canvien la ment dels humans mal fets, o sigui, els que ho estan destruint tot. Els hi injecten una mica del gran sentiment que sent la natura, els hi fa veure que el que estant fent és dolent, i comencen a comprendre la natura, no som diferents, som iguals i tenim la mateixa importància que tots els éssers vius del planeta.
- I perquè no fas servir un dels teus poders per a fer tot això que dius? –va dir en Jack molt hàbil.
- Perquè una persona me’ls va destruir gairebé tots.
- Qui?
- El teu avi.

En Jack es va quedar en blanc, el seu avi ja fa temps que no li havia dirigit la paraula.

- Per què? –va dir.
- El teu pare i el teu avi havien fet una expedició en aquesta illa abans de que s’enfadessin, em van trobar i van descobrir què era. Llavors es van queixar de tot el que estava passant, les guerres, la fam, les malalties, i que els hi donés explicació de per què havia fet això.
- Què els hi vas respondre?
- Que no patissin, que això, hauria de passar per força, i els hi vaig prometre que jo els protegiria si no anaven explicant que era jo. Ells van complir la promesa, però jo, no... El teu pare va morir a causa d’un cas, que em pensava que ja estava solucionat. Al cap de cinc dies després de l’accident, el teu avi em va venir a

veure plorant de tristesa i de ràbia i va dir: “Has de pagar pel que has fet!” Ell sabia com podia perdre els poders de saber les coses, connectar-me a la gent i ajudar-la (alguna gent en diu àngel de la guarda)- El teu avi mai no s’havia enfadat amb el teu pare, només ho van fer veure per no crear sospites de la seva expedició. Llavors el teu avi va començar a dir unes paraules que són prohibides amb llatí, que molt poca gent les coneix.

- I com les va saber ell?
- Perquè li vaig dir jo quan vam fer el tracte.

Hi va haver un silenci absolut, ja s’havia fet fosc, només se sentia l’aire, i l’aroma de les fulles humides del bosc.

- D’acord, t’ajudarem, crec que no t’he de culpar pel que el meu pare es morís, tranquil, alguna cosa dolenta hauria de passar per poder salvar el món, no creus?
- Gràcies –va dir l’arbre.

Des de llavors hi ha gent que s’ha adonat de la importància de la Natura, i per ajudar-la en comptes de ficar-se al tronc d’un arbre blau, fa campanyes, recicla, no fa servir productes tòxics, no abusa de l’aigua ni de l’electricitat, planta arbres... i encara que no ho semblin, per la Natura, són uns herois. I ella espera que un dia, vosaltres també ho arribeu a ser.